

Arrest

nr. 107 449 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 12 juli 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 maart 2013.

1.3. Op 25 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 maart 2013 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van origine te zijn, afkomstig uit de stad Charikar in Charikar district (provincie Parwan). U verklaart dat u op 23 Mizan 1388 (15 oktober 2009) werd uitgenodigd op een feest bij een andere winkelier. Toen iedereen hasjiesj begon te roken, zou u tegen H.(...), een vriend die u naar dit feest bracht, gezegd hebben dat u naar buiten wou gaan. Hij zou u voorgesteld hebben om in zijn auto te gaan zitten. U verklaart dat hij zijn gsm nam en iemand belde. Hij zou u de gsm hebben gegeven en u gezegd hebben dat u iets moest zeggen aan de telefoon. Een meisje aan de andere kant van de lijn zou u gevraagd hebben wie u was. U verklaart dat u haar zei dat u 'W.(...)' bent. Een man zou de telefoon van het meisje hebben overgenomen en u gezegd hebben dat hij u had herkend. Vervolgens zou een zekere M.(...) die ook aanwezig was op het feest naar de auto van H.(...) zijn gekomen. H.(...) en M.(...) zouden neven zijn. M.(...) zou H.(...) bevelen hebben een plaats op te schuiven en zelf het stuur hebben overgenomen. M.(...) stopte uiteindelijk op een brug en beval u uit te stappen. H.(...) moest blijven zitten. M.(...) zou u hebben meegenomen naar een tuin aan de kant van de weg en zou u gezegd hebben dat u gestraft moest worden. Hij zou u ervan beschuldigd hebben zijn zus lastig te hebben gevallen aan de telefoon. Toen u zei dat u onschuldig was, wou hij niet naar u luisteren. Hij zou een pistool tegen uw hoofd hebben gehouden en een tak hebben afgesneden van een boom. Met deze tak zou hij u verkracht hebben. U verklaart dat u nadien door M.(...) werd afgezet aan uw huis. U zou nadien veranderd zijn. Na een tijdje zouden alle mensen op uw werk, in uw school en op straat te weten zijn gekomen wat er met u gebeurd was. Zij zouden u hebben aangestaard en u hierover hebben aangesproken. U verklaart dat u gezichtsverlies had geleden en dat u maar drie opties had om hier mee om te gaan. Ofwel zou u M.(...) vermoorden, ofwel zou u zelfmoord plegen ofwel zou u het land verlaten. Uiteindelijk besloot u na het afronden van uw middelbare school het land te verlaten. U stelt op 15 Qaws 1390 (6 december 2011) het land te hebben verlaten. U vluchtte op illegale wijze via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u met een vrachtwagen naar België waar u op 13 maart 2012 aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara (20.11.1389 = 9.02.2011), een kopie van uw paspoort (5.11.1388 = 25.01.2010), een foto van uzelf in uw gsm-winkel en de envelop waarmee deze documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de verkrachting waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Zo is het zeer bevreemdend dat H.(...) u niet in de val zou hebben willen lokken en dat hij volgens u naar alle waarschijnlijkheid per ongeluk een verkeerd nummer draaide en dat dit toevallig het nummer bleek te zijn van zijn nicht die regelmatig telefonisch werd lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is echter eigenaardig dat H.(...) wou dat u iets zei aan de telefoon (gehoorverslag CGVS, p. 16, 19). Ook hiervoor hebt u geen verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 19). De toevalligheden stapelen zich op wanneer uit uw verklaringen blijkt dat zowel H.(...) als zijn nicht analfabeet zijn, waardoor zij niet wisten wie er aan de andere kant van de lijn was (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Geen van hen zou het nummer hebben kunnen lezen. Dat de jongere broer van het meisje – en dus de broer van M.(...), neef van H.(...) – meteen wist wie u was nadat u enkel en alleen uw naam had gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 21), is eveneens eigenaardig. Hij zou immers slechts 1 à 2 keer in uw winkel zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 20), hetgeen ervoor zorgt dat het merkwaardig is dat hij bij het horen van de veel voorkomende naam 'W.(...)' meteen een associatie maakte met u. Bovendien is het uiterst toevallig dat M.(...) zich op dat moment op dezelfde plaats als u bevond en u zelfs aantrof in de wagen van zijn neef H.(...). Dat hij op basis van de beperkte informatie die hij had, u er meteen van zou beschuldigen zijn zus telefonisch te hebben lastiggevallen, en dat terwijl H.(...) hier waarschijnlijk ooggetuige van was, komt dan ook zeer eigenaardig over. Indien u daadwerkelijk de persoon was die de zus van M.(...) lastig viel, zou het bovendien dom zijn van u om uw naam meteen te vermelden. Ook hieromtrent kunnen bijgevolg ernstige bedenkingen worden gemaakt. Dat u bovendien na al die tijd nog steeds niet weet hoe de zus van M.(...) heet (gehoorverslag CGVS, p. 19), ondanks het feit dat dit probleem ertoe geleid heeft dat u bent vertrokken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Vervolgens zou M(...) een expert zijn in het kidnappen en vermoorden van mensen (gehoorverslag CGVS, p. 18, 21). Het is dan ook eigenaardig dat u er heelhuids van af bent gekomen en dat hij u zelfs aan huis afzette. U hebt in de twee jaar die volgden op dit incident – als er al geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non – gewoon uw werk en studies verdergezet (gehoorverslag CGVS, p. 6, 11). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat u nadien nog vervolgd zou zijn door M(...). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat hij u nog één keer telefonisch zou hebben bedreigd, door u te zeggen dat hij u zou vermoorden als hij u nog eens zou zien (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hij wist immers maar al te goed waar u woonde en werkte. Het feit dat u door hem niet langer werd lastiggevallen, wijst dan ook geenszins op enige vorm van vervolging.

Gezien het feit er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u verkracht zou zijn door M(...), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u nadien zou hebben gehad en die hier het rechtstreekse gevolg van zouden zijn. Enerzijds verklaart u dat de mensen één maand na het incident begonnen te praten (gehoorverslag CGVS, p. 17). Anderzijds verklaart u dat iedereen het wist nadat u uw middelbare studies had afgerond (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het feit dat u gedurende twee jaar gewoon bleef werken en er wel in slaagde nog twee jaar te studeren en mee te doen aan het ingangsexamen van de universiteit, wijst geenszins op een gegronde vrees voor vervolging. U kon eveneens al de spullen uit uw winkel nog verkopen aan andere winkeliers (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hieruit blijkt geenszins enige vorm van vervolging vanwege deze winkeliers, ook al zouden zij over u geroddeld hebben.

Het feit dat u er twee jaar mee hebt gewacht om het land te verlaten, wijst evenmin op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er zijn verder geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat dit incident zich opnieuw zou voordoen, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, quod non. Het feit dat ook uw familie tot op heden niet op de hoogte zou zijn van het incident (gehoorverslag CGVS, p. 17, 23), hoewel alle andere mensen op uw werk, op school en in de straat het allemaal zouden weten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Zij zouden zich toch ook de vraag moeten stellen waarom u uit Afghanistan gevlucht bent. Ook hierop geeft u geen zinnig antwoord (gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaart dat zij zagen dat u veranderd was en dat u hen niet had ingelicht over uw vertrek. Nochtans hebt u nog steeds contact met hen. Het zou dan ook logisch zijn moesten zij een reden kennen waarom u het land hebt verlaten. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en het feit dat u nog twee jaar in Afghanistan bleef wonen, werken en naar school gaan, zorgt er dan ook voor dat u geenszins hebt kunnen aantonen dat u gezichtsverlies hebt geleden in Afghanistan en dat een verder leven in Afghanistan hierdoor onmogelijk zou zijn.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist. De foto die u neerlegt toont dat u in een gsm-winkel staat. Deze foto kan uw problemen echter niet bevestigen. De kopie van uw paspoort wijst erop dat u in 2010 al plannen had om het land te verlaten. Het feit dat u dit niet deed en nog bijna twee jaar in Afghanistan bleef wonen, toont des te meer aan dat u geen vrees voor vervolging hebt. Wat betreft uw paspoort, dient er nog opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u uw paspoort al in januari 2010 aanvroeg, terwijl u uw taskara pas in februari 2011 aanvroeg. Nochtans verklaart u dat u uw taskara ging aanvragen om een paspoort te kunnen verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook deze verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad in het gedrang.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan meer bepaald in het district Charikar te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het

UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie in de provincie Parwan als 'veel stabiel' wordt omschreven, in vergelijking tot andere omliggende provincies rond Kabul. Alhoewel er zich in gebieden waar er een Pashtoun-meerderheid is nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Wat het district Charikar betreft dient opgemerkt te worden dat er in 2011 twee gerichte moorden plaatsvonden, één op een leraar en één op een regeringsgezinde geestelijke. In augustus 2011 kwamen negentien mensen om bij een complexe aanval op de compound van de gouverneur in Charikar. Er was echter geen sprake van veiligheidsincidenten waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 7, §1 en 19, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voert verzoeker aan dat zijn raadsman, niettegenstaande diens tussenkomst bij het Commissariaat-generaal bekend was, geen kopie ontving van de oproeping voor het gehoor van 14 maart 2013 en derhalve niet de mogelijkheid heeft gekregen om verzoeker bijstand te verlenen en het gehoor bij te wonen. Verzoeker wijst erop dat artikel 7, §1 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om een kopie van elke verzending te versturen aan de advocaat van de asielzoeker en dat artikel 19, §2 van hetzelfde koninklijk besluit de ambtenaar die het gehoor afneemt deze verplichting oplegt. Verzoeker stelt dat de tussenkomst van zijn raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gemeld op 14 mei 2012 per e-mail. Daarna heeft het Commissariaat-generaal nagelaten een kopie van de oproeping voor het gehoor van 14 maart 2013 aan zijn raadsman te versturen. Bijgevolg heeft zijn raadsman nooit de mogelijkheid

gekregen om het gehoor bij te wonen, waardoor zijn recht op bijstand van een advocaat, die de mogelijkheid heeft het gehoor bij te wonen, werd geschonden, aldus verzoeker.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het bewijs van de melding van tussenkomst door zijn raadsman dd. 14 mei 2012.

Op de zitting van 26 juli 2013 legt verzoekende partij stukken neer in een andere zaak die aantonen dat zij optrad in deze zaak doch volgens de gegevens van de verwerende partij van 12 juli 2013 niet.

2.2. In de verweernota van 13 mei 2013 repliceert verwerende partij als volgt:

"(...) Verweerder antwoordt dat uit het administratieve dossier blijkt dat de tussenkomst van de raadsman van verzoeker pas gemeld is aan het Commissariaat-generaal op 2 mei 2013. Verzoeker beweert weliswaar dat de tussenkomst van zijn advocaat gemeld zou zijn op 14 mei 2012, maar dit kan niet worden afgeleid uit het administratieve dossier, vermits er geen melding van tussenkomst in het administratieve dossier op datum van 14 mei 2012 terug te vinden is. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift weliswaar een brief op datum van 14 mei 2012 toe van de tussenkomst van zijn raadsman, maar aangezien deze brief zich niet in het administratieve dossier bevindt, kan niet worden aangenomen dat de raadsman van verzoeker haar tussenkomst op deze datum zou hebben doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal.

Aangezien uit het administratieve dossier blijkt dat de tussenkomst van verzoekers raadsman pas werd gemeld op 2 mei 2013 en het gehoor plaatsvond op 14 maart 2013, moet worden opgemerkt dat het CGVS op het moment van het verhoor niet op de hoogte was van de tussenkomst van de raadsman van verzoeker en bijgevolg geen kopie van de oproeping kon opsturen en de raadsman niet samen met verzoeker kon oproepen.

Verweerder wijst er volledigheidshalve op dat in de oproepingsbrief die door de commissaris-generaal aan verzoeker verstuurd werd uitdrukkelijk staat aangegeven dat verzoeker zich op de dag van zijn gehoor kan laten bijstaan door zijn raadsman. De asielzoeker is vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens zijn interview en er kan in redelijkheid worden verwacht dat hij zijn raadsman op de hoogte brengt dat het gehoor zal plaatshebben, indien hij bijstand van zijn raadsman wenst. Aangezien het immers aan de asielzoeker is om zijn raadsman in te lichten over de stand van zijn procedure, heeft de kopie van de oproeping slechts een informatieve waarde, zoals eveneens blijkt uit het verslag aan de Koning betreffende het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarin expliciet gesteld wordt dat er, louter ter informatie, per gewone post, per fax of per e-mail een kopie van de oproeping wordt gestuurd naar de advocaat van de asielzoeker. (...)"

Op 12 juli 2013 legt verwerende partij stukken neer waaruit zij afleidt dat de raadsman van verzoeker haar niet had verwittigd van haar tussenkomst voorafgaand aan het gehoor.

Op de zitting van 26 juli 2013 betwist de verwerende partij niet meer dat zij door de advocaat voorafgaand aan het gehoor was verwittigd van haar tussenkomst in de zaak.

2.3. In zoverre verweerder in de verweernota van 13 mei 2013 lijkt te suggereren dat geen enkele wettelijke bepaling hem verplicht om de raadsman van verzoeker op de hoogte te houden van het plaatsvinden van het interview, gaat hij voorbij aan de bepalingen van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 7, § 1 van dat koninklijk besluit bepaalt wat volgt:

"Naast de procedure voor het versturen van de oproepingen die is voorzien in artikel 51/2, zesde lid van de wet, en zonder hieraan afbreuk te doen, stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van elke verzending per gewone post zowel naar de effectieve woonplaats, indien hij daarover is ingelicht en van latere datum is dan de door de asielzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de asielzoeker."

Uit het stuk gevoegd als bijlage aan het verzoekschrift blijkt dat verzoekers raadsman op 14 mei 2012 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per e-mail heeft ingelicht van haar tussenkomst in verschillende dossiers, waaronder dat van verzoeker. Dit schrijven geldt minstens als begin van bewijs. De stelling van verweerder in de verweernota dat, aangezien deze brief zich niet in het administratief dossier bevindt, niet kan worden aangenomen dat de raadsman van verzoeker haar tussenkomst op deze datum zou hebben doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal, kan

bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat deze brief zich om welke reden dan ook niet in het administratief dossier bevindt, kan verzoeker niet worden aangerekend.

Gelet op het schrijven van 14 mei 2012 van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – dienst advocaten, toont verweerder niet aan dat hij verzoekers raadsman omtrent de datum en het tijdstip van het gehoor, conform voormeld artikel 7, § 1, niet “*per gewone post, per fax of per e-mail*” diende in te lichten. Verzoeker kon verwachten dat omwille van de eerder gemelde tussenkomst van zijn advocaat en de bepalingen van voormeld artikel 7, § 1, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zijn advocaat op de hoogte zou brengen van de datum en tijdstip van het gehoor en dat aldus zijn recht op bijstand met mogelijkheid het gehoor bij te wonen, zoals voorzien in voormeld artikel 19, kon worden uitgeoefend.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel gegrond is. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS